

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2026. május 3.
(vasárnap)**

Szepesy László

KRISZTUSSAL A HÉTKÖZNAPOKBAN

Énekek: 225,1, 25,1-2, 290,1

Alapige: Lukács 4,38-39

„Azután a zsinagógából eltávozva, a Simon házába ment. A Simon anyósa pedig nagy hideglelésben feküdt, és könyörögtek Neki érte. És Jézus mellé állva, megdorgálta a hideglelést, és az elhagyta őt; és ő azonnal felkelve, szolgált nekik.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, mert méltó vagy arra. Mindent elvégeztél, amit a mennyei Atya elrendelt, és az üdvösségünkhöz mindent megszerezte. Köszönjük a váltság csodálatos munkáját és csodálatos uralmat, amely alatt élhetünk minden egyes nap, a mai napon is. Köszönjük, hogy a hallott bibliai üzenetek is bátorítottak bennünket, hogy Te mennybe mentél, és ott uralkodsz, hisz Neked *„adatott minden hatalom mennyen és földön”*. És köszönjük, hogy ezt a Te uralmat ezen a földön is láthatjuk. Nem azért, mintha a bűn nem munkálkodna, és ne lenne számtalan törvényszegés és akaratoddal való ellenkezés, hanem azért, mert megmutatod nekünk, hogy Te féken tartod a bűnt, a maga idejében, amikor kell, megbünteted, de kegyelmesen munkálkodsz Lelked által a Tiedben is, e világon is. És köszönjük, hogy adod nekünk a Te ígéretet, adsz nekünk testvéreket, szolgálókat, egyházadat, akik ígéret hirdetnek, akik a Te országodért munkálkodnak, és köszönjük a mindennapi gondoskodásodat is egyen-egyenként, hogy gondod van ránk. De mai napon köszönjük különösen az édesanyák által kapott szeretetet, odafigyelést és gondoskodást is.

Magasztalunk azért, Úr Jézus Krisztus, hogy mindez a Te uralmad az Atya dicsőségére van, arra akarsz bennünket vezetni, és ebben is járatsz minket, hogy egyre inkább Hozzád hasonlóan tudjunk élni, gondolkodni, hinni. Kérünk ezért, hogy valóban, ahogyan a zsoltáros is írta: a Te útjaidat mutasd meg nekünk, de segíts, hogy ne csak lássuk, hogy mit kellene tennünk és hogyan követnünk Téged, hanem add meg hozzá Lelked által a szükséges akaratot, erőt, elszántságot is. Kérünk, hogy mint bárányok, hadd kövessünk Téged, jó Pásztorunkat.

Így kérünk, hogy a mai napon is szólíts meg minket a Te igéddel, mutasd meg, mi az, amiben meg kell erősödnünk, mi az, amit el kell hagynunk. Kérünk, öldököld az óemberünket, erősítsd az új embert, és mindezekelőtt add, hogy válaszoljunk a Te igédre, válaszoljunk hittel, bizalommal, odaszántsággal, szolgálattal, cselekedetekkel.

Könyörgünk, hogy így dicsőítsd meg magadat a mi gyülekezetünkben, személyes életünkben is. Szent Fiadért, Krisztusért kérünk, hallgass meg!
Ámen.

Igehirdetés

Mint azt jól tudjuk, mai nap az édesanyákról is emlékezünk, és a 10 órai istentiszteleten majd a gyermekek is bent lehetnek velünk itt a templomban. Ezeken a vasárnapokon mindig olyan bibliai történetet választunk, ami kapcsolódik ehhez az ünnephez. A mai alkalommal egy idős édesanyáról lesz részben szó, Péter feleségének az édesanyjáról. Mert bár csak úgy szoktuk őt emlegetni, mint anyós, de ő egyben édesanya is. A Szentírás beszámol arról, hogy Krisztus hogyan találkozott vele és mentette meg ezt az idős asszonyt.

Az ő története egy szombati napon játszódik. Egy elég különleges szombatnap volt – mint nekünk a vasárnap –, gyülekezeti összejövetel volt abban a városban, ahol Péterék éltek, és az igehirdető személye – szabad így mondani – nem akárki volt: Jézus Krisztusnak adták a lehetőséget, hogy hirdesse az ígét. Tehát már ez különlegessé tette a gyülekezeti összejövetelt, hogy Ő hirdethette az Úr igéjét. De az az istentisztelet és gyülekezeti alkalom emlékezetessé vált egy csoda révén is: egy ördögtől megszállott embert szabadított meg az Úr, és döbbenetes hatalmát mutatta meg, mert egyszerű szavával parancsolt rá az ördögre, aki kénytelen volt engedelmeskedni Urának, és azonnal elhagyta a férfit. Tehát Krisztus megmutatta, hogy Neki olyan nagy hatalma van, hogy egyszerű szavával az ellenségnek – tehát nem a sajátjainak, nem a követőinek, nem a szolgálóinak – is képes parancsolni, aki kénytelen-kelletlen engedelmeskedik Neki. Gondolhatjuk, hogy a gyülekezetben ott lévők jó része, akik hittel vettek részt az istentiszteleten, micsoda élményekkel és micsoda nagy öröm-

mel hagyhatták el a zsinagóga épületét. (Természetesen voltak ellenkezők is, de hát azok mindig vannak.) Ott volt a tanítványok közül – akik ekkor még nem voltak elkülönítve, tehát még az apostolok nem voltak kiválasztva – Péter és testvére, András, valamint halásztársaik: Jakab és János is, róluk négyükről beszámolnak az evangéliumok. Ott voltak a gyülekezetben, és látták, amit Krisztus tett. Tehát nagy örömmel és Krisztus iránti hódolattal a szívükben ért véget az istentisztelet, és Péter meghívta magához Krisztust, és Vele együtt ment nemcsak az öccse (ők együtt éltek), hanem két barátjuk, Jakab és János is, és így mentek el Péterék otthonába. Otthon azonban rögtön a hétköznapi gondjaival és bajaival találkozik sokszor az ember. Hazaérve ugyanis látták, hogy Péter feleségének édesanyja betegen feküdt, és ez a betegség nem valami múló, enyhe tüneteket produkált, hanem halálosnak is bizonyult. Nagyon magas lázzal feküdt. Annyira magas volt a láza, hogy nem tudták neki azt levinni. Ez már teljesen más érzést vált ki az emberből: az aggodalom, a tehetetlenség (hogy nem tudok segíteni a szerettemen), a féltő szeretet érzése. A lelki magaslatok után, amit a gyülekezetben tapasztaltak meg, a lelki mélység jött, a próbatétel, amelyen keresztülvezette őket az Úr. Bizonyosan velünk is volt már hasonló. Gyülekezeti hét, csendesnap után, amikor csodálatosan kaptuk az Úr ígét, a testvéri közösség öröme is erősített bennünket, vissza kell térni a mindennapokba, és ott szembesülünk a számtalan nehézséggel, próbatétellel, fájdalommal, tehetetlenséggel, aggodalommal, és az emberben ilyen vegyes érzés van, hogy egyszerre hatalmas az Úr, és ugyanakkor látom a bűn erejét, rombolását, tehetetlenségemet, erőtlenségemet.

Ezek közepette mindig az a kérdés, hogy hol van Isten. A legfőbb kérdés mindig ez, és bár triviális üzenet – de szerintem nagyon csodálatos, és az evangélium egy része ez –, hogy ott volt Krisztus! Krisztus Péterékkal ment. Krisztus elment Péterék otthonába. Nem ér véget az istentisztelettel a Vele való kapcsolatunk, nem ér véget a Biblia becsukásakor az Úrral való együttlétünk. Az Úr nem marad a templom csöndjében, a gyülekezet beszélgető ricsájában, hanem velünk jön a zajos és nehéz hétköznapiakba, hazajön velünk. Nem hagyjuk Őt ott a gyülekezetben, hanem mindig velünk van, mert Krisztus mindenhol velünk jön! Ott emberként csak egy helyre tudott menni, de – csodálatosan hallhattuk a Heidelbergi Káté mára kijelölt részeiből is, hogy – Krisztus istenségére nézve mindig ott van velünk mindenhol. Mennyivel másabb az az élet, amikor az életünk nem válik így ketté: nem válik az Istennel töltött idő, a templomban töltött idő, a bibliaolvasással töltött idő el attól az időtől, amikor dolgozunk, a családdal vagyunk együtt, vagy valami szolgálatot végzünk, vagy amikor éppen a problémákkal kell szembenézni, a betegség súlyát hordozni, vagy a

tehetetlenséget átérezni. Mennyire csodálatos az az élet, amikor ez a kettő nem válik szét, amikor a problémák közepette is ott van az a hatalmas Úr, akivel megtapasztaljuk a csodákat, akinek a szava életre kelt bennünket, és a hitünket táplálja.

Mert ugyebár – és ez a történet ezt is üzeni nekünk, emlékeztet legalábbis bennünket rá, hogy – a hívő embert sem kerülik el a rossz dolgok. Szeretnénk, ha ez így lenne, az ember vágyna rá, hogy könnyebb legyen az élet, hogy ne kelljen annyi mindennel küzdeni, annyi mindent hordozni, de a Biblia sehol nem mondja ezt, hogy a hívőknek probléma-, fájdalom- és más egyéb mentes életük lesz. Péterék is hazaérnek, és rögtön a halál leheletével kell szembesülniük, hogy bármikor elragadhatja szeretüket. Isten ilyet nem ígér nekünk, hogy ezek elkerülnek minket, de egy valamit azonban megígért: nem leszünk sosem egyedül ezekben a helyzetekben, Isten mindig ott van, Istenhez mindig lehet fordulnunk! Az Ő jelenléte mindig bátorító az Övéi számára, és ezt gyakran lebecsüljük. Gyakran azt gondoljuk, hogy jó, jó, tudom, hogy Isten ott van, de ettől még a problémám megmarad, ettől még a nehézség nem tűnik el. Csak az a helyzet, hogy nem mindig gondoljuk át és végig Isten jelenlétének a súlyát, hogy mit jelent, ha a mindenséget teremtő, végtelen hatalommal, végtelen bölcsességgel és végtelen szeretettel és kegyelemmel lévő Isten velünk van. Pál apostol eljutott odáig, hogy feltette azt a kérdést: *„Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?”* És jó lenne néha ezt a kérdést újból és újból átrágnunk, különösen akkor, amikor nehéz. Mert Isten nem fog nagyobb bátorítást adni, mint azt, hogy Ő velünk van. Ezt a bátorítást adta mindig az Ő szolgálóinak.

A Szentírást végig nézhetnénk: kezdjük Mózesrel például, elküldi őt a nagy feladatra, a nehéz feladatra, hogy Egyiptomból hozza ki az Ő népét, és mi volt a bátorítása Mózesnek? *„Én veled leszek.”* Ez volt a legnagyobb bátorítás, amit Mózesnek mondott. Aztán gondoljunk csak Józsuéra, akinek be kellett vinnie Izráel népét Kánaán földjére, háborúban, harcokban kellett vezetnie a népet, ahol emberek halnak meg, az életüket kockáztatják. És Józsué látta, hogy Mózes idején hány alkalommal lázadt fel a nép, akarták megölni Mózes és Áront is, és ennek a népnek a vezetője legyen ő? És az Úr legnagyobb bátorítása az volt, hogy ne félj és ne rettegj, mert veled leszek. Aztán ott van Dávid, amikor Saul király elől mentenie kellett a saját és a családja életét, bujdosnia a pusztában. Nem egy kíváncsi életmód: folyamatosan úton lenni, sosem szabad megállni, próbálni elkerülni a harcot, hogy ne halljanak meg testvérek, de közben a népért munkálkodni, szolgálni, és tisztelni a királyt, akit az Úr kent fel. És mi volt a legnagyobb bátorítása ennek a férfinak? Hogy veled vagyok. Ott van Pál apostol, aki járja a pogány városokat, és eljut Korinthusba, a züllött

kikötővárosba, ahol a prostitúció, alkoholizmus, rablások mindennapos dolgok voltak, nem számítottak hírnek, és azt mondja az Úr – Pált bátorítól –: „*Ne félj..., mert én veled vagyok.*” Nincsen nagyobb bátorítás annál, Testvérek, hogy az Úr velünk van. Jó lenne ezt nekünk újból és újból elhinnünk, és Őbenne így bízunk.

És Péteréknek kellett ez a bátorítás, kellett, mert a gond nem volt kicsi. Itt tényleg nem valami egyszerű kis betegségről volt szó, Lukács evangélista – tudjuk jól – orvos volt, és ő hangsúlyozza az evangéliumában, hogy nagyon magas volt a láza ennek az idős asszonynak. Ma már azt mondjuk, beveszek egy lázcsillapítót, és kész, de ugye akkoriban még ez nem volt. Életveszélyes betegsége volt ennek az asszonynak, ami halállal is végződhetett.

Kérdés, hogy mit tettek Péterék. Mit tettek? Imádkoztak. Miért mondom ezt? Mert Jézushoz fordultak közösen. Azt olvassuk, hogy elkezdtek érte közbenjárni, kérték Őt. Bár testileg Krisztus ott volt, de ez mégis egy imádságnak minősül. Kérték, hogy Uram, tegyél valamit. A Krisztushoz való könyörgés ebben a helyzetben megfelelő? Nem hideg vizes borogatás kellett volna? Nem az viszi le a lázat? Én úgy gondolom, hogy ezt is megpróbálták már. Vagy gyógyszer kellett volna? Tudjuk jól, nem volt megfelelő, de ami volt, biztosan beadták neki.

Akkor miért imádság tárgya a betegség, Testvérek? Tegyük fel ezt a kérdést ma, a gyógyszerek korában, amikor ha fáj valami, csak beveszek egy pirulát, és elmúlik, legalábbis azt hisszük. Miért az imádság tárgya a betegség? Azért, mert az élet is és a halál is Istentől van. Az élet megőrzéséhez, hogy a betegség ne halállal végződjön, illetve, hogy egy betegség elmúljon, az élet Ura kell, akárcsak bármilyen élettani folyamathoz. Ő az élet Ura. Kell természetesen az orvosra hallgatni, be kell venni a gyógyszereket – senki nem beszél ez ellen –, de ahhoz, hogy valami hasson, és ezt az orvostestvérek nálam sokkalta jobban tudják, ahhoz, hogy egy kezelés hasson, kell az Úr kegyelme, mert van, amikor hat, és van, amikor nem. Van, amikor elég, és van, amikor nem. Mindig imádság tárgya az, hogy egy beteg meggyógyuljon. Istent kell látnunk az élet Urának, a testi egészségünk Urának is. Szoktunk mi imádkozni, mikor betegek vagyunk, nem rákos vagy halálos, hanem úgy egyszerű betegek? Látjuk mi, hogy ez is Isten hatalma alá tartozik? Szoktunk mi imádkozni másokért, amikor betegek? Vagy hálát adunk, amikor valaki meggyógyul? Természetes ez számunkra, megköszönjük Krisztusnak? Például mikor lemegy a magas lázunk? Vagy már annyira természetesen a gyógyszernek tulajdonítunk mindent, hogy azt hisszük, annak automatikusan működnie kell, és kihagyjuk Istent ebből a folyamatból is? Vagy látjuk, hogy ez is az Ő uralma és hatalma alá tartozik, és igenis hálaadással tartozunk Neki, valahányszor meg-

gyógyít? Nem mindegy, hogyan nézünk egy betegségre, az abból való meggyógyulásra, vagy hogy mitől menekülünk meg. És nem mindegy, hogy fordulunk-e az Úrhoz ilyen helyzetben.

Számomra kedves ebben a történetben az a mozzanat is, hogy itt nem csak Pétert és feleségét látjuk könyörögni, mert Lukács azt írja, hogy ott mindannyian elkezdtek könyörögni Krisztusnak, azaz Jakab is, János is, András is. Közös imádkoztak ezért az idős asszonyért. Olyan csodálatos, amikor a testvéri közösség ebben is meg tud nyilvánulni, hogy közösen könyörgünk valakiért, közös szívügyünk az az illető, mert szeretjük egymást.

Azután azt is olvassuk, hogy Krisztus meghallgatta ezt a kérést, engedett neki, és odaállt az idős asszony mellé. Nem kellett volna ezt tennie, nem kellett volna odaállnia ahhoz, hogy meg tudja gyógyítani őt. Nem volt hatásosabb a csoda, hogy közelebb került hozzá. Krisztus a római százados szolgáját távolról gyógyította meg. Azt mondta a szolgájának: csak menj el, a beteg már meggyógyult. És mire hazaért, valóban ezt látta. Nincs szükség testi közelségre. De miért állt akkor Krisztus őmellé? Tudjuk jól, hogy a másik mellé való odaállás azt jelenti, hogy vele vagyok, hogy kifejezem azt, hogy törődök vele. A szeretet egy kisebb megnyilvánulása, amivel kifejezzük, hogy fontos a másik, hogy tényleg gondom van rá. Krisztus ilyen apróságokra is tanít minket, hogy álljunk oda időnként egymás mellé. Sok beteget nem látogatnak meg, nincs meg ez a közelség számukra. Nem kapják meg a szeretetnek ezt a megnyilvánulását. Hanem helyette mi van, különösen a covid óta? A félelem: mi van, ha én is elkapom a másiktól? Mi van, ha én is beteg leszek? Lehet óvatosnak lenni, ezzel nincsen semmi baj, csak ne legyünk távolságtartóak és ridegek is. Sokan távol élnek szeretteiktől, és nincs, aki odaálljon melléjük a bajban. Mi hogy állunk ezzel? Távolról nézzük, ami a másikkal történik, vagy odamegyünk közel hozzá? Amikor valaki sír: csak messziről vigasztaljuk, hogy ugyan már, ne sírjál; vagy odamegyünk, és ha van lehetőség rá, átöleljük és vigasztaljuk? Amikor valaki elesik, távolról sajnáljuk az illetőt, vagy odamegyünk, kezet nyújtunk és felsegítjük? Anyák napján különösen is gondoljunk arra, hogy az anyai szeretet sokszor az ilyen apróságokban mutatkozik meg a gyermekek felé. És ők leginkább nem a szavakból, hanem ezekből a tettekből érzik ezt: egy ölelésből, egy simogatásból, egy figyelmes szóból. De nem csak a gyermekek. Mindenkinek erre van szüksége. A közelség a szeretet kifejezése, és Krisztus odaáll e mellé az idős asszony mellé, hogy ezt kifejezze iránta.

Egyszer egy nagyon drága autó állt meg egy temető zárt kapujánál. Éppen ott dolgozott a temetőőr, és odament a kapuhoz, hogy megnézzé, mi a helyzet. Az autó hátsó ülésének ablakát lehúzták, és egy idős, megfáradt,

kicsikét beteges, nagyon szomorú és keserű kinézetű hölgy szólt ki rajta, és kérte meg a temetőőrt, hogy legyen szíves kinyitni a kaput, mert a sofőrjével szeretne beállni az autóval a sírhoz. Azt is elmondta, hogy a férje sírjára hozott virágot. Ez a temetőőr egy hívó férfi volt, és csak annyit mondott, hogy természetesen beengedi, de kicsit sajnálja, hogy ezt teszi az idős hölgy. A hölgy értetlenül nézett rá, mégis mire gondol. A férfi elmagyarázta és azt mondta, hogy természetesen megérti, hogy virágot visz a sírhoz, de azt sajnálja, hogy ezt a gyönyörű csokrot nem élő embereknek adja oda, akiknek annyi örömet okozhatna vele. Az idős hölgy csak sértődötten felhúzta az ablakot, és továbbhajtatott a sofőrrel. Néhány hét múlva azonban visszajött a temetőőrhöz ez a hölgy, maga vezette az autóját, és már sokkalta vidámabbnak, élettellel telibbnek tűnt. Azért jött, hogy köszönetet mondjon a férfinak, mert azután, hogy elpárologott a haragja, kicsit átgondolta, amit mondott, és végig gondolta, hogy mennyi ismerőse van idősotthonban, hány ismerőse van kórházban, és elhatározta, hogy nekik kezd el virágot vinni. És látta azt, hogy milyen örömet okozott ezzel. Természetesen nem a virág a lényeg, Testvérek, hanem az, hogy odaállunk-e mások mellé, meglátogatjuk-e őket, vagy sem. Még virág sem kell, csak az, hogy ott legyünk. És Krisztus erre is tanít bennünket.

Más evangéliumok arról is beszámolnak, hogy Krisztus meg is fogta az asszony kezét. Ma többen mondanák: ó, milyen óvatlan, nem figyel arra, hogy elkapja a betegséget, fennáll a fertőzésveszély a testi kontaktus miatt. Valóban, nekünk, embereknek vigyáznunk kell, de nem annyira, hogy tényleg a másikat csak egyszerű betegségforrásnak tekintsük. Sose redukáljuk le egymást ezzé. Az ember több ennél. A beteg is egy érző ember, és mi is lehetnénk a helyében. És lehet, hogy nekünk is jólesne, ha valaki megfogja a kezünket. Krisztus odamegy, megfogja a kezét, és ezzel a közvetlenséggel, közelséggel, ezzel a kis mozdulattal azt fejezi ki, hogy nem számít, hogy beteg vagy, attól még szeretlek.

Utána pedig egy nagyon furcsa dolgot tesz az Úr: megdorgálja a betegséget. Az itt szereplő görög szó azt jelenti, hogy rászól, rendreutasít, megfedd. Elképzelttem, Testvérek, hogy ez milyen érdekes dolog lenne ma. Lelkészként bemennék a kórházba meglátogatni egy testvért, és egyszer csak elkezdenék az ujjammal feddőleg inteni, és a betegséghez beszélni, és megfeddeni. Nem vagyok benne biztos, hogy elhagyhatnám a kórházat, mert lehet, hogy ott tartanának. De ami tőlünk furcsa, az Krisztus számára megszokott. Miért? Mert Ő egyszerűen csak azt fejezte ki ezzel a tettevel, hogy Neki van hatalma a betegségeknek is parancsolni. Amilyen könnyű egy szülőnek, egy tanárnak rászólnia a gyermekre, leszidni, mert rosszat tett, annyira egyszerű az Úr Krisztusnak megfeddenie egy betegséget, és attól megszabadítania bennünket. Micsoda hatalom ez! És ezt nem csak ebben

az esetben mutatta meg az Úr Krisztus, tudjuk jól, hogy vakokat, süketeket, születésük óta sántákat gyógyított meg, némáknak adta vissza a hangját, leprásokat tisztított meg betegségükből. Krisztus ilyen hatalmas Úr, hogy minden bajunk, betegségünk felett Ő Úr. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy minden betegségtől meg fog szabadítani bennünket, mert valamit meghagy nekünk egy életen át, hogy azzal együtt éljünk. Én úgy gondolom, hogy Isten maga hadd döntse el, hogy mikor gyógyít, és mikor hagy meg valamit. Pál apostolnak is meghagyta. Ő is háromszor könyörgött, hogy múljon el a betegsége, és azt mondta neki: *„Elég neked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz”*. Néha pont az erőtlenségen keresztül akarja Isten megmutatni az Ő erejét.

A betegség pedig azonnal elhagyta az idős asszonyt. Miért? Mert Krisztus ráparancsolt. Bevallom a Testvéreknek, hogy az ilyen igeszakaszoknál néha, mikor olvasom, megjelenik bennem az irigység. Amikor arról olvasok, hogy Krisztus szól egy betegségnek, és az azonnal eltávozik. Amikor ráparancsol a viharos szélre, és az elcsendesedik, szól a víznek, és az lecsillapodik. Arra irigykedem, hogy bárcsak Krisztus szava ilyen hatással lenne rám is meg másokra is, hogy Ő szól, és én lecsillapodnék. Ő parancsol, és a bűn eltávozna. Bárcsak ilyen könnyű lenne ez a mi életünkben is! De tudjuk jól, hogy Ő azért jött el, és halt meg értünk, nemcsak hogy a bűnre bocsánatot kapjunk, hanem hogy ebben megújítson bennünket, hogy új szívet adjon, hogy az engedelmisségben növekedjünk, hogy az Ő útjain járjunk, és az Ő parancsai kedvesek legyenek számunkra. Nem félelmetesek, amelyeket nem merünk megtenni, hanem lássuk be, hogy azok a jó utak.

És ezután még két csodálatos dolog történt. Az egyik az, hogy ez az idős asszony azon nyomban felkelt. Ezt mindegyik evangélium hangsúlyozza. Erőt kapott Istentől. Azonnal megvolt az ereje, hogy felkeljen az ágyból. Addig nem, addig ott feküdt, mert a láz miatt elerőtlenedett, a betegség kiszívta az erejét, jártányi ereje se volt. De Krisztus szava után erőt kapott, és ez a különleges dolog, hogy azonnal erőt kapott. Mert a betegségek megviselik a testünket, kifárasztják, elerőtlenítik. És mikor már el is hagynak minket a betegségek, mikor már gyógyulófélben vagyunk, még akkor is pihenésre van szükségünk. A testünknek aludnia kell, ennie, keveset mozognia, hogy egyre erősebb legyen. Itt azonban nem ez történik. Nem az történt, hogy ez az idős asszony, amint elmúlt a magas láza, jobban lett, de még le kellett dőlnie aludni, mert úgy elfáradt. Nem! Krisztus, mikor megmentette őt, új erőt adott belé, fölülről való erőt. Annyira erős lett, hogy fel tudott kelni az ágyból, és nemcsak úgy botladozva járt, mint akinek éppen hogy jártányi ereje van, hanem makkegészséges lett és erős volt ahhoz, hogy szolgáljon a jelenlévőknek, olyan erő, amiből másnak is jutott. Sütött, főzött, valószínűleg felszolgált, és így szolgálta őket. Mert, Testvé-

rek, Isten nemcsak elvenni tudja mindazt, ami elerőtlenít minket, hanem új erőt is tud adni nekünk.

Ez az idős édesanya pedig nemcsak érezte magában ezt a friss erőt, hanem megértette, hogy arra kapja, hogy szolgáljon vele. Sokan nem értik, hogy mire kapjuk naponként Istentől az erőnket. Sok ember nem érti, hogy nem a saját kívánságunk hajszolása, a munkavégzés, a gyűjtögetés, önmagunk gyarapítása vagy szórakoztatása az, amire kapjuk az erőt az Úrtól, hanem arra kapjuk Krisztus erejét, hogy egymásnak és az Úrnak szolgáljunk. Krisztus ezen az idős édesanyán keresztül is megmutatta, hogy ami erőt kapunk, azzal lehetőségünk van másokért munkálkodni.

És itt azért egy kicsit többről is szó van, Testvérek. Miért? Mert ez az idős asszony az életét kapta vissza. Nem szoktunk ebbe belemélyedni, de gondoljuk végig, hogy ez az eset halállal is végződhetett volna, és ez az idős asszony jól tudta, itt nem egy egyszerű, hétköznapi gyógyulás volt, hanem az Úr engem a halálból mentett meg. Pont ezért minden nap, ami ezután következik, különösen is az Úr ajándéka, mert a földi életem lezárulhattott volna, véget érhetett volna, és akkor az Úr elé kellett volna állni. De nem ez történt. Krisztus megmentett. És ez az idős asszony ezt nagyon jól tudta. Pont ezért az Úr iránti szeretetét akarta megmutatni hátralévő életében, és úgy gondolta, hogy ez nem várhat. Igen, majd szolgálok, amikor eljön a szombat, vagy eljön a vasárnap, majd a gyülekezetben teszek valamit. Nem. Ott, azonnal, nincs idő várni, azonnal kell szeretni az Urat, és azonnal lehet szeretni az Urat. És Istentől kapta ezt az erőt, ezt érezte magában, és úgy gondolta, hogy igen, ezt meg tudom tenni, mert kaptam erőt.

Mi vajon megértjük, elhisszük, hogy Krisztus a halálból mentett meg bennünket, azért halt meg és támadt fel Urunk, hogy ne a kárhozatba és a pokolba kerüljünk, hanem Istenben való hitben igazi életünk legyen? Elhisszük, hogy életünk minden egyes napja ajándék az Úrtól? És ha erőnk van bármit tenni, akkor azt azért kapjuk, hogy szenteljük meg és mutassuk ki Isten iránti hálánkat, szeretetünket, hogy Neki és egymásnak szolgáljunk? Vagy már elfeledkeztünk erről, hogy mitől mentett meg minket az Úr, és ezért a szolgálatunk, jó cselekedeteink is megritkultak vagy megerőtlenedtek, mert nem olyan friss már az élmény, már elfelejtettük, hogy miből jöttünk ki, kik voltunk, és kivé lehettünk? Elfelejtettük, hogy mitől szabadított meg Krisztus, és ezért már a szolgálatot besoroltuk a ráér kategóriába, majd máskor? Gondoljunk csak arra, Testvérek, hogy milyen kegyelmes a mi Urunk, és újuljunk meg abban, hogy tegyünk jót egymással.

És végül arra hadd mutassak rá, hogy ez az asszony különleges módon szerette Krisztust. Hogyan? Úgy, hogy nemcsak Neki szolgált, hanem azoknak is, akik vele voltak. Én ezt szeretném kihangsúlyozni, bár ezt vehetjük természetesnek, mint annyi minden mást, de nem az. Miért mon-

dom ezt? Mert sokszor csak annak vagyunk hálás, aki jót tesz velünk. Csak annak. Szeretetünket is felé szoktuk kifejezni. Többen úgy gondolják, hogy elég csak Istent szeretnünk a szívünkben, valami melengető érzést éreznünk Iránta, valami intellektuális bólogatással egyet érteni minden egyes ígére, és ennyi elég Istennek, mert ez az Ő szolgálata, és közben az Övéiért nem teszünk semmit. Erről az idős asszonyról azonban nem azt olvastuk, hogy miután felkelt, körülrajongta Jézust, és a többiekkel nem törődött. Semmi ilyesmi nincs ide írva, hanem az Úrtól erőt kapott, és minden jelenlévőnek szolgált. Lehet, hogy apróságnak tűnik, de higgyük el, hogy nagyon fontos. Fontos, hogy Istent úgy szerethetjük, és úgy szeretjük igazán, ha azokat is szeretjük, akik az Övéi, ha azoknak is szolgálunk, akik hisznek Benne. Az Isten iránti és a másik ember iránti szeretet elválaszthatatlan a Szentírásban. Az elsőből következik a második. János apostol nagyon sokat ír erről a levelében, hogy aki szereti Istent, annak szeretnie kell a felebarátját is. Mert nincs olyan szeretet, amely csak Istent szereti, vagy csak az embert szereti. Ha van, az elhajlás az Úr akaratától. Mert ez a kettő Isten akaratában mindig együtt jár.

Látjuk tehát ebből a rövid kis történetből Krisztus csodálatos személyét, jelenlétét, hogy mit jelent, hogy Ő velünk van. Látjuk azt, hogy ott van velünk a nehéz dolgokban, figyel a könyörgéseinkre, imádságainkra, hív minket arra, hogy forduljunk Hozzá, könyörül rajtunk, bátorít azzal az ígérettel, hogy erőt tud adni nekünk, amit arra használhatunk, hogy szeressük Őt és egymást. Úgy szeretjük Istent, ha másokat, felebarátunkat is szeretjük. Erre hív bennünket Krisztus, és erre bátorít is minket ezen az egyszerű történeten keresztül. Ő segítsen mindannyiunkat abban, hogy így kövessük jó Pásztorunkat, és így tudjunk Vele együtt élni.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, azért, aki vagy, és azért a lehajló szeretetért és könyörületért, amellyel mindig jelen vagy a mi életünkben. Mi gyakran megválogatjuk kivel legyünk, hisz korlátozott földi életünkhöz tartozik, hogy nem tudunk mindenki velünk ott lenni, és átgondoljuk, hogy kivel töltjük az időt, és kivel nem, de oly gyakran, Urunk, csak földi és önző szempontjaink érvényesülnek ebben. Köszönjük, hogy a Te jelenléted nem ilyen, és a Te szereteted nem válogat. Kérünk, Úr Jézus Krisztus, hogy formáld minket ebben is magadhoz hasonlóvá, és segíts mindig Benned bízunk, a Te jelenlétedben, könyörületedben, munkádban, hatalmadban. Ezért kérünk, hogy az imádságban is erősíts meg bennünket, hogy újból és újból lássuk, hogy minden, ami velünk kapcsolatos, Rád is tartozik, legyen szó egy egyszerű lázról, vagy egy folyamatos betegségről, vagy egy munkahelyi problémáról, vagy családon belüli fe-

szültségről, bármiről. Kérünk, add, hogy sose hagyjunk ki Téged az életünk dolgaiból.

Köszönjük Neked, hogy adsz testvéreket, akik együtt hordoznak bennünket, és mi is hordozhatunk másokat. Add ennek az örömét, és erősíts meg bennünket ebben.

Kérünk Téged azért is, hogy a Tőled kapott erőt ne tékozoljuk, hanem arra használjuk, amire adtad. Minden nap adj szemet meglátni, mit tehetünk másokért, hogyan szolgálhatunk Téged, hogyan szerethetünk Téged teljes erőnkből, teljes szívünkből, teljes elménkből. Kérünk, segíts, hogy ne feledkezzünk el erről. Add, Urunk, hogy sose függetlenítsük ezt egymás szeretetétől, akár a felebaráti, akár a testvéri szeretettől. Nevelj bennünket erre, hiszen szükségünk van erre a nevelésre és a gyakorlásra is. Hisszük, hogy a Te igéd élő és ható, és felkészít bennünket minden jó cselekedetre, amelyben vezetni és járatni akarsz. Kérünk, hogy ezért tölts meg minket minden nap a Te igéddel, akaratoddal, és segíts aszerint élnünk.

Könyörgünk, Úr Jézus Krisztus, a betegeinkért, akik nincsenek itt közöttünk, mert kórházban vagy otthon fekszenek. Könyörülj rajtuk, és erősítsd meg őket a Beléd vetett hitben, hisz a Lélek ereje által el tudjuk hordozni a test gyengeségeit is. Kérünk, hogy Te legyél a mi Kőszálunk, erősségünk és Kősziklánk. Imádkozunk azért is, hogy a testvéri közösség örömét add meg beteg testvéreinknek.

Könyörgünk gyászolóinkért. Te legyél az ő vigasztalásuk, aki magad vagy a feltámadás és az élet.

Kérünk, legyél gyülekezetünkkel, egyházunkkal, magyar népünkkel, Te adj ébredést, és Te áldd meg vezetőit, Lelked vezesse döntéseikben őket. Adj megtérést, és adj szolgálókat, akik bátran hirdetik és meg is élik a Te igédet, és segíts, hogy mi is ilyenek lehessünk.

Áldd meg családjainkat, gyermekeinket és időseket egyaránt, és add, hogy mind családi, mind egyéni, mind gyülekezeti életünkkel egyre inkább Téged tudjunk követni és dicsőíteni, ezért add azt a kegyelmet, hogy növekedhessünk a Te kegyelmedben és a Te megismerésedben, mert erre van igazán szükségünk.

Így őrizz és vezess bennünket minden nap az igéd útján, legyen az mécses a lábunk előtt, világítsa meg szívünket, tetteinket, életünket, a velünk történő dolgokat, és segíts annak fényében látnunk. Indíts bennünket mindig válaszra hálaadással, hogy örömmel és hálaadással tárjuk Eléd kéréseinket. És így dicsőítsd meg magadat, kérünk, a mi szívünkben.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

szöveg: N. L. Zinzendorf | fordítás: Vargha Gy.-né
dallam: A. Drese, 1698

290

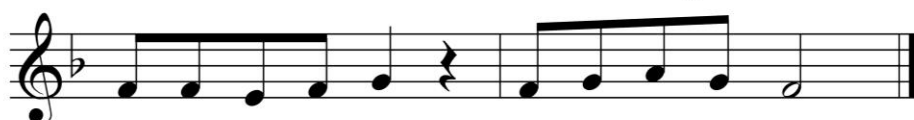
1. Ve-zess, Jé-zu-sunk, Vé-led in-du-lunk.

Küz-de-lem-re hív az é - let,

Hadd kö-ves-sünk ben-ne té - ged;

Fog-jad a ke-zünk, Míg meg-ér-ke-zünk.

2. Adj erős szívet, / Hogy legyünk hívek.

És ha terhet kell viselnünk, / Panaszt mégsem ejt
a nyelvünk;

Rögös bár utunk, / Hozzád így jutunk.

3. Sebzett szívünk majd / Mikor felsóhajt,

Vagy ha másért bánat éget, / Adj türelmet, békességet,
Reménnyel teli / Rád tekinteni.

4. Kísérd lépteink / Éltünk végéig,

És ha roskadozva járunk, / Benned támaszt hadd
találunk,

Míg elfogy az út, / S mennyben nyitsz kaput.